

NEGDJE U ZJENAMA

Matko Džaja

Moji poginuli vršnjaci.
U modrinu neba zagledani
Zauvijek snivaju neodsanjan san:
O novim plavim zorama,
Širokim sivim obzorima,
Dalekih, nedostižnih visova
Raziigrane mladosti.

Oni su naša zora,
Neisanjani san spavača
Prepun crnih slutnja i vaja čemerna
- bez prostora i vremena,
jer to i nije više važno.
Iz ljubavi i za nove ljubavi buduće,
Sja u svjetlu neugasivom...

Preljepi, u boli rođen, san.
Život prekinut
Metkom i bolju.

Za mene, za tebe, neznanče,
Plaču majke i udovice u razrušenim domovima,
Siročad silom uvučena u vlastitu tugu.
Za sve vas neznanke i znane majke,
Za sve nas: oni su izvori,
Što nas nose u Nojnu dugu!